

PRIMORSKI DNEVNIK
je začel izhajati v Trstu
13. maja 1945, njegov
predhodnik PARTIZANSKI
DNEVNIK pa 26. novem-
bra 1943 v vasi Zakriž nad
Cerknim, razmnožen na
ciklostil. Od 5. do 17. sep-
tembra 1944 se je tiskal
v tiskarni »Doberdob«
v Govcu pri Gorenji Trebu-
ši, od 18. septembra 1944
do 1. maja 1945 v tiskarni
»Slovenija« pod Vojskim
pri Idrji, do 8. maja 1945
pa v osvobodnem Trstu,
kjer je izšla zadnja števil-
ka. Bil je edini tiskani par-
tizanski DNEVNIK v za-
sužnji Evrope.

primorski

dnevnik

60100200

- PP 559

70

glo 1

-535723

Ul. Histori 28
Tel. (0432) 731190
Fax 0432/730462Poština plačana v gotovini
Abb. postale 1 gruppo

Cena 1.200 lir - Leto XLVIII. št. 161 (14.252)

14-07-1992

Trst, torek, 14. julija 1992

Sindikat že pripravlja protest v Rimu

Zadovoljstvo v ES nad gospodarskim ukrepanjem v Italiji

RIM — Protest sindikatov zaradi vladnega sklepa o zvišanju pokojninskih prispevkov ni povsem neutemeljen. To je izjavil sam minister za delo Cristofori s pripombo, da bo ta ukrep otežkočil pogajanja sindikat-Confindustria o ceni dela, kar je potrdil tudi Del Turco na seji vodstva CGIL.

Cristofori je torej posredno opravičil odločitev CGIL, CISL in UIL, da priredijo to soboto v Rimu veliko protestno manifestacijo, s katero hočejo izsiliti od vlade korenito spremembo novih gospodarskih ukrepov za potlačitev inflacije in ublažitev javnega primanjkljaja. Sindikalnih kritik pa nikakor ne gre povezati s protesti, ki slonijo na partikularnih interesih, je dodal Del Turco. Ob navedbi, da sindikat ceni nekatere odločitve vlade, kakor je na primer preoblikovanje poldržavnih podjetij v delniške družbe, da pa ne morejo sprejeti protisocialnih potez, je posvaril pred posku-

si reakcionarnih krogov, da bi z ustrahovanjem prisilili ministrskega predsednika k razviti dohodkovne politike brez dogovaranja z družbenimi silami: »Amato mora zaščititi kupno moč delovnih ljudi in zajamčiti reden potek tristranskih pogajanj o ceni dela, od katerih bo imela nedvomno korist tudi sama Confindustria.«

Vladni »manever« kritizirajo (iz različnih vzrokov) tudi avtonomni sindikati, PRI, DSL, SKP, obrtniki in Severna liga; predsednik Confindustrie Luigi Abete vidi v njem svetle in senčne plati hkrati, a guverner Bance d'Italia je z njim le načelno zadovoljen. Na moč zadovoljni pa so pri ES: predsednik Lamont je ukrepe ocenil kot prvi pomenljiv korak k prilagoditvi italijanskega gospodarskega sistema evropskemu.

»Manever« je pomagal tudi liri, ki se je okrepila nasproti dolarju in se dobro drži v primerjavi s čedalje močnejšo nemško marko.

Medtem ko je začasno odpovedal tradicionalno letovanje v Cadoreju

Papež pod zdravniškim drobnogledom Njegovo zdravstveno stanje ni hudo

Mnogi politiki so svetemu očetu poslali brzojavke, med njimi tudi italijanski predsednik Scalfaro. Dokajšnjo solidarnost so papežu Janezu Pavlu II. na najrazličnejše načine izrazili tudi navadni ljudje

RIM — Zdravljenje papeža Janeza Pavla II. Do sedaj se je izvedelo, da ima papež težave s prebavo, ki naj bi bile posledice atentata pred 11 leti. V včerajšnjih jutranjih urah so mu zdravniki rimske poliklinike Gemelli pregledali kri in urin, popoldne so bili na vrsti rentgetski pregledi, plastni kompjuterski pregled in drugi izvidi. Prvo uradno zdravniško poročilo bodo, po vsemu sodeč, objavili šele v sredo, vendar po prvih govorcih kaže, da bodo izvedli kirurški poseg. Papeža naj bi operirali že v kratkem, kakorkoli že, njegovo zdravstveno stanje naj ne bi bilo hudo. To je potrdil primarij Corrado Manni, tj. anesteziist, ki je včeraj pregledal Janeza Pavla II. Manni (le—ta je bil član zdravniške ekipe, ki je leta 1981, po neuspelem atentatu, zdravila papeža) je vsekakor poudaril, da je še prezgodaj za diagnozo.

Pred bolnišnico Gemelli se je včeraj zbralo precej vernikov in vernic (na sliki AP), v jutranjih urah ga je NADALJEVANJE NA 2. STRANI

Severna in vzhodna območja države se spreminjajo v pogorišče Bosna in Hercegovina se potaplja pod težkimi udarci srbske agresije

LJUBLJANA — »Smo kot ljudje na potaplajoči se ladji,« je v nedeljo izjavil bosanski predsednik Izetbegović. Razmere v BiH so namreč iz dneva v dan bolj dramatične. Kljub temu, da je Izetbegović zahteval izredno sejo Varnostnega sveta OZN za ustavitve vojne v tej državi, le-ta še ni sklicana, kajti Zahod na vojaško intervencijo še ni pripravljen. Ameriški predsednik Bush namreč meni, da gre v Bosni in Her-

cegovini za vojno z elementi gverilskega bojevanja in zato se ZDA ne nameravajo vmešati. Treba je dodati, da bi bilo, kot je slišati, kaj takega zanj tvegano tudi zaradi skorajšnjih predsedniških volitev v Ameriki. Sicer pa na sedež organizacije OZN še naprej prihajajo prošnje za pomoč. Tudi hrvaški predsednik Tuđman zahteva takojšnji sklic seje Varnostnega sveta svetovne organizacije zaradi sedanjih razmer. Kot se je izvedelo, naj bi VS OZN na včerajšnjih neuradnih posvetih razpravljal o zahtevah Hrvaške in BiH za sklic izredne seje. Takoj včeraj pa je generalni sekretar svetovne organizacije Butros Gali zahteval povečanje števila vojakov OZN v Sarajevu na 1600. Gali tudi meni, da so za sedanje razmere krive vse strani in da pogojev za prekinitve spopadov, ki so bili sprejeti 5. junija, ne spoštuje nobena stran.

Mednarodna dejavnost je tudi sicer zelo zanimiva. Predsedujoči konference o Jugoslaviji, lord Carrington, je zanikal pisanje britanskega tiska, da zaradi brezupnega položaja v prihodnje ne bo več predse-

doval tej konferenci. Organizacija Islamske konference pa je pozvala vse islamske države, naj podprejo zahteve BiH o sklicu izredne seje VS OZN za ustavitve vojne. Poleg tega pa se turški zunanji minister še naprej zavzema za vojaško posredovanje v bivši Jugoslaviji, saj meni, da brez tega krize na tem področju ni mogoče rešiti. Velja dodati, da strokovnjaki opozarjajo, da samo poseg na morju ni mogoč, ker bi bila potrebna še vključitev kopenskih sil, česar, kot je slišati, nihče od zahodnih politikov ni izključil.

Iz Lizbone je konec prejšnjega tedna predčasno izplulo sedem vojaških ladij sredozemske flote pakta Nato. Kot poročajo, naj bi španske, turške, nizozemske, ameriške in grške ladje odplule v Jadran, da bi se pridružile italijanskim pri nadzoru črnogorske obale v skladu s sklepom Zahodnoevropske unije in Nata. Nemški rušilec Bayern pa menda še nima ukaza, naj začne z nadzorom embarga proti Srbiji in Črni gori. O sodelovanju Nemčije naj bi jutri odločali v parlamentu. Zanimivo je, da

NADALJEVANJE NA 2. STRANI

Bo skupščina danes potrdila Milana Panića?

LJUBLJANA — Skupščina Zvezne republike Jugoslavije naj bi danes izglasovala prvo vlado Zvezne republike Jugoslavije in premiera Milana Panića, ameriškega poslovneža in milijonarja srbskega rodu, ki je v času svojega mandatarstva že poskrbel za nekaj šokov, še zlasti s svojimi nedavnimi izjavami v Helsinkih, kjer je pozval Miloševića, naj mu ne stoji na poti. Očitno se je zaradi teh svojih izjav zdrzil tudi sam Panić, saj je pred množico novinarjev v petek izjavil, da v Helsinkih bo postal danes formalni predsednik nove jugoslovanske vlade, »če me bodo sploh hoteli izvoliti potem, ko bodo slišali, kaj sem povedal.«

Milan Panić je bil v Helsinkih res zelo zgovoren. »Nova jugoslovanska ustava mi daje oblast, ki je podobna oblasti predsednika ZDA,« je v Helsinkih Panić pripovedoval novinarjem. »Pristojnosti gospoda Miloševića so enake tistim, ki jih imajo guvernerji ameriških držav... Jaz bom delal svoj posel, Milošević pa naj dela svojega, in naj mu bog pomaga, če me bo pri tem poskušal ovirati.« Prisotne je Panić s takšno izjavo očitno šokiral in so mu zato mnogi takoj ugovarjali, da bi bila Miloševićeva oblast v Jugoslaviji zožena na moč kakšnega ameriškega guvernerja. Milošević je trenutno najmočnejši človek v Jugoslaviji, zaradi nje je Jugoslavija po pravici ali po krivem padla pod mednarodne sankcije, je pripomnil eden izmed angleških novinarjev in vprašal Panića, če meni, da se lahko zoperstavi takšnemu človeku. Panić pa je samo ponovil: »Naj mu bog pomaga, če me bo poskušal ovirati...« Panić je poudaril, da bo svojo oblast uporabil za uveljavitev demokratičnega sistema in za demokratizacijo Jugoslavije. Panić je dejal, da je Tuđmanu predlagal, da se zaustavi streljanje in ubijanje in da se demilitarizira Balkan. »Tuđmanu sem ponudil oljčno vejico miru. Srbi - kot jaz vidim - ne sovražijo Hrvatov, niti Hrvatov ne sovražijo Srbov. Enako je s Srbi in Muslimani. Jaz to vem, ker imam v družini tako Hrvatov kot Muslimane in naj bog pomaga tistemu, ki bi v moji družini propagiral mržnjo.« Panić je povedal, da namerava že v kratkem v Sarajevu, kjer se bo sestal s predsednikom Izetbegovićem, hkrati pa je dal polno podporo mirovnim iniciativam Evropske skupnosti in lorda Carringtona in OZN in Vancea. »Ni takšne ideje, zaradi katere bi se splašalo ubijati. Norost je ubijanje zaradi meja, ubijanje zaradi nacionalnosti pa je še hujske.« Tako beograjska Borba med drugim opisuje petkovo srečanje jugoslovanskega mandatarja Milana Panića z veliko skupino tujih novinarjev v Helsinkih.

NADALJEVANJE NA 2. STRANI

Tržiška afera z videokasetami Alberto Raso storil samomor

NA 8. STRANI

Na prvi seji glavnega odbora po občnem zboru Izvolili izvršni odbor SKGZ

Na prvi seji glavnega odbora SKGZ po junijskem občnem zboru, je bilo sinoči izvoljeno novo deželno vodstvo organizacije. (Foto Križmančič)

NA 5. STRANI

Vlada Jichaka Rabina prejela dovolj glasov

JERUZALEM — Nova vlada laburističnega voditelja Jichaka Rabina je na včerajšnjem zasedanju izraelskega kneseta (slednji je sovpadal z začetkom zakonodajne dobe) prejela pričakovano zaupnico. Vlada je dobila 62 glasov, se pravi enega več od minimalnega kvoruma, 53 članov kneseta je glasovalo proti. V govoru, v katerem je predstavil vlado, je Rabin največjo pozornost namenil mirovnemu procesu na Bližnjem vzhodu. Državne poglavarje Jordanije, Sirije in Libanona je povabil na mirovne razgovore v Jeruzalem, hkrati pa je izrazil pripravljenost, da se tudi sam napoti na tovrstna srečanja v Aman, Damask in drugod. Na soočenje v Jeruzalem je povabil tudi člane jordansko-palestinske delegacije, ki se udeležuje mirovnih pogajanj z Izraelom; Palestince na zasedenih ozemljih je pozval, naj prenehajo z nasiljem, v zameno se je zavzel za samoupravo, ki ne bi bila le omejenega značaja. Rabin je po drugi strani bil nepopustljiv glede Jeruzalema; po njegovem mnenju naj bi ta ne smel biti predmet pogajanj, saj je nedeljiv. V zunanji politiki se je Rabin zavzel za okrepitev odnosov z ZDA, hkrati pa za približevanje z ES.

Rabinov govor je naletel na pozitivne reakcije; ugodno sta ga ocenila palestinska voditelja Ašravijeha in Huseini.

V tem starem gostišču so bile številne slovenske prireditve

Goričani so se zbirali pri Jelenu

Goriški zavod za ljudske hiše je v zadnjih nekaj letih kupil ter obnovil več stavb v starem delu mesta. Popolnoma prenovljena stanovanja in trgovine so ali bodo oddali novim uporabnikom. Na tak način bo mestno središče ovrednoteno. Stanovalcem v ljudskih stanovanjih ne bo več treba na periferijo, kjer so doslej nove hiše gradili tam, kjer so nekoč bila cvetoča polja in vrtovi.

Med popravljenimi stavbami je tudi tista nekdanjega Hotela Pri zlatem jelenu. Stavba stoji nasproti nadškofijskega dvorca in čeprav je glavni vhod na razširjenem prostoru, sodi še vedno v Ulico Bellinzona. Svoječas so tej ulici pravili Ozka ulica ali Via Stretta. Ta naziv med goriškimi meščani ulica ohranja še danes, kljub temu, da so ji nov uradni naziv Bellinzona nadeli takrat, ko je Mussolini hotel na tak način "osvojiti" italijanske ali napoli italijanske kraje v drugih državah, kot so npr bili Nica, Korzika, Malta in tudi Bellinzona, t.j. mesto, ki se nahaja v italijanskem delu Švice.

Hotel Pri zlatem jelenu je neločljivo povezan z zgodovino goriških Slovencev. Nekdanjo stavbo so ob preureditvenih delih morali podreti skoraj v celoti, ohranili so le del nekdanje fasade. Podreti so jo morali, ker so ugotovili, da je bil del hotela zgrajen nad zidom prejšnjega hleva.

To se je zgodilo pred koncem prejšnjega stoletja. Takrat so z nadzidavo stavbi dali tisto podobo, ki je nam vsem še v spominu. Vhod v gostilniško in hotelsko stavbo je bil skozi dolg pritlični hodnik na dvorišče, podobno kot v drugih krajih Avstrije, kar v srednji Evropi lahko vidimo še danes. Sedaj so vhod sicer ohranili, na ulici pa so v vhodu v trgovine (v Gorici je tak vhod še vedno ohranjen v gostišču Pri univerzi na Travniku). Na fasadi so prej bila le okna pritličnih gostinskih prostorov. Tloris stavbe je ostal enak prejšnjemu. Ohranili so dvorišče sredi katerega sta dve košati drevesi. Na notranji strani dvorišča, kjer so bile velike gostilniške sobe in tudi garažni prostori, so sedaj le garaže.

V goriških slovenskih ter italijanskih listih iz let pred prvo svetovno vojno najdemo večkrat reklamne oglase in druge vesti o tem hotelu. To velja še zlasti za slovenske, saj je Hotel Pri zlatem jelenu bil shajališče Slovencev, tako meščanov kot okoličanov. Tu so preno-

čevali ljudje s podeželja takrat, ko so v Gorico prihajali po večdnevnikih opravkih. Goriška dežela je bila velika, segala je do Bovca in Cerknja, na Krasu tja do Istre, goriška je bila Vipavska dolina do Ajdovščine. Dokler ni bilo železnic so ljudje v mesto prihajali s konjsko vprego. Pot je bila dolga, zaradi tega so večkrat morali prenočiti v mestu, kjer je sicer takrat bilo kar precej prenočišč.

Hotel Pri zlatem jelenu je imel na voljo gostom tudi nekaj velikih gostilniških sob. Zaradi tega so tam bile pojedine, plesi, družabne prireditve, predavanja in tudi razni shodi, ki bi jim danes rekli kongresi. Samo nekaj navedb. 11. aprila 1901 je bil tam ustanovni občni zbor Društva slovenskih veleposestnikov. Za predsednika je bil izvoljen državni poslanec Oskar Gabršček, v odboru so bili Anton Jacončič, ki je bil direktor Goriške hranilnice (Cassa di Risparmio) Ivan Simčič, Andrej Kocijančič, Anton Klančič, Anton Muha in Maks Ličen.

Leta 1903 je hotel kupila skupina goriških podjetnikov. Ustanovili so hotelski konzorcij, ki so ga zatem prodali Trgovsko obrtni zadrugi, t.j. najmočnejši goriški slovenski banki. Ta je zgradila tudi Trgovski dom in kmalu zatem kupila tudi Südbahn hotel, t.j. velik hotel Južne železnice, ki je stal na Telovadnem trgu. Tu je sedaj sedež goriškega vojaškega poveljstva na Trgu Battisti.

V Hotelu Pri zlatem jelenu so imeli tudi pivnico. Poleti so na dvorišču imeli pokrito verando, tako da so gostje lahko tam bili tudi ob deževnem vremenu. "Nismo več v zadregi za večje prireditve", je zapisal znani goriški časnikar in politik Andrej Gabršček, ki je takole nadaljeval: "In vse to je bilo v središču mesta, poleg Travnika, poleg najpomembnejše Gosposke ulice, nasproti nadškofijski palači. Vsak gost je videl, da je pod slovensko streho, kajti vsi napisali so bili na prvem mestu slovenski. Vsa hotelska oznanila z lepaki so bila trojezična, na prvem mestu slovenska. Kdo je dotedaj v Gorici še kaj podobnega videl?"

Andrej Gabršček je bil vseskozi polemičen. Do njega in njegovih pobud so prav tako bili polemični njegovi nasprotniki, goriški klerikalci. Hotel Pri zlatem jelenu je postal zbirališče goriških slovenskih liberalcev. Klerikalci so ga

Gospodinja Marija s člani svoje družine in uslužbenci ter uslužbenkami

bojkotirali. Enako je bilo s Trgovskih domom. Učenci, ki so obiskovali šole društva Šolski dom, te so upravljali klerikalci, tja pa so hodili vsi Slovenci brez razlike, so bili v šoli večkrat ošteti, ker so s svojimi starši šli na prireditev v ta zbirališča liberalcev. Te hude polemike so razvidne v tedanjih slovenskih časopisih, v Soči, Gorici in drugih.

Pri Zlatem jelenu so se zbirali učitelji, trgovci, kmetje. Od leta 1904 dalje so tam bili sestanki in shodi. Tam je bila na začetku leta 1908 ustanovljena Slovenska kmečka stranka, tu so bili tudi njeni nadaljnji shodi. Ustanovil in vodil jo je odv. Alojzij Franko, ki je bil pomembna osebnost v goriškem deželnem svetu (leta 1914 je postal deželni podglavar) ter tudi ustanovitelj Kmečke banke. V tem hotelu so bila predavanja, na katera so predavatelji prihajali tudi iz Ljubljane in Trsta. Tu so bili družabni plesi.

Tu so se zbirali tudi takratni goriški intelektualci. Pisatelj Damir Feigel, ki je Gabrščku pomagal urejati Sočo in druge publikacije, je dogajanje vsaj ene od svojih črtic postavil v tem hotelu. Gre za črtico z naslovom "Občni zbor" v kateri se dogajanje odvija v prvih mesecih svetovne vojne, ko so italijanske granate padale na Gorico.

Hotel Pri zlatem jelenu med vojno ni bil poškodovan. To so ugotovili tisti slovenski časnikarji, ki so prišli v Gorico takoj po kobariškem prodoru, ko so Italijani odšli

in v mesto spet prišli Avstrijci. Da je hotel še vedno posloval razberemo iz takratnih poročil v več slovenskih listih, od tržaške Edinosti do ljubljanskega Slovenca. V Gorico so se takrat, pa čeprav samo na bežen obisk, vračali begunci. Veliko od njih jih je prenočilo v tem hotelu. 14. in 15. februarja 1918 so v njem zborovali slovenski župani Goriške, ki so se zavzeli za hitro obnovo porušene dežele. V resoluciji, ki so jo župani tam sprejeli, je tudi točka, ki je tudi drugače za Slovence zanimiva. Z njo so župani Goriške sprejeli kot svojo Majniško deklaracijo o zedinjeni Sloveniji. Prišli so v spor z goriškim deželnim glavarjem Faiduttiem, ki je bil Furlan, in tudi z goriškim nadškofom Sedejem. Slednji, za razliko od drugih slovenskih škofov, ni hotel podpisati resolucije, češ da je ena tretjina vernikov v nadškofiji furlanske in italijanske, t.j. neslovenske narodnosti, in da bi ti torej ne želeli v slovensko državo.

Slovinci so se v hotelu sestajali tudi kasneje, po vojni. Hotel je takrat upravljaval Luigi Vida, goriški Italijan, ki pa je imel predvsem slovenske kliente. Z njim se je poročila Slovenka Marija Baldassi, doma iz Lipice nad Kalom nad Kanalom. Gospodinja je bila zelo skrbna, v kuhinji in v gostilni je imela cel kup pridnih pomočnic. Imeli so 28 sob, ki so bile vedno zasedene. Med vojnoma so v hotelu večkrat prenočevali tudi mnogi italijanski vojaki, ki so prišli na obisk krajev

kjer so se med prvo vojno borili. Tam so se v tistem času zbirali tudi slovenski duhovniki, ki so prihajali v nadškofijo. Goriški novinar Polde Kemperle je tam zbiral podatke, ki jih je potem objavljaval v Goriški straži, seveda le dokler je ta izhajala.

Hotel Pri zlatem jelenu je nadaljeval svoje poslanstvo tudi po drugi svetovni vojni. V njem je bilo vse po starem. Gospodinja Marija je pomagala tudi sestra Lojza. Ljudje, ki so tam blizu imeli trgovine in delavnice so še zlasti predpoldne tja prihajali na prigrizek: krožnik golaža, vampov ali klobase z zeljem. Ob uri kosila je jedilnica bila polna. Zvečer so se tam zbirali meščani, odrasli kot tudi mladina. Potem ko je nekdo popil kavico pri Bratužu je zašel k Jelenu na kozareček domačega. Razdalja med znanima lokaloma je bila le kakih sto metrov.

Pri Jelenu so se v prvih povojnih letih s svojimi sorodniki, ki so prihajali iz Jugoslavije, srečevali tisti ljudje, ki so bili po letu 1945 zapustili kraje onkraj meje. Tam je enkrat tedensko uradoval tudi jugoslovanski konzul iz Trsta. Za potovanja v Jugoslavijo je bil takrat potreben vizum. Goričani so ga dobili v eni posebnih sob tega hotela, kjer je svoj "urad" imel zastopnik konzulata.

Tudi v povojnih letih so tam bili sestanki nekaterih slovenskih društev. Ker ta niso imela svojih sedežev so sestanke imela v posebnih sobah tega gostišča.

Gospodinja Marija Vida je tam vzdržala do konca sedemdesetih let. Obdržala je sobe, gostilno pa oddala v najem. Pri njej je do zadnjega delala njena mlada sorodnica Jožica, ki je v Gorico prišla iz Kanala sredi petdesetih let. Ta je pred nekaj leti prevzela in popolnoma preuredila gostilno in Podturnu, v Ulici Lunga, kjer ima dandanes vse polno klientov, tudi kakšnega od tistih, ki so pred leti hodili k Jelenu. V tej gostilni dobiš jedi pripravljene na star, tradicionalni način.

Gospodinja Marija Vida je umrla pred nekaj leti, ko je bila znana gostinska stavba že zaprta. Sedaj je stavba popolnoma prenovljena. Najbrž v njej ne bo več gostilniškega prostora. V Goričanih srednje in starejše generacije pa najbrž vzbuja prijetne spomine vsakokrat ko grejo tam mimo.

MARKO WALTRITSCH

Antonio Boemo je zbral slike in dokumente

Nova knjiga o Gradežu

V tržaški Edinosti je že pred leti podpisani našel več oglasov, ki so pred prvo svetovno vojno morebitne slovenske izletnike v Gradež opozarjali, da je v tamkajšnji ulici Gradeno, na številki 3, odprta podružnica tržaške filialke Ljubljanske kreditne banke.

V knjigi Antonia Boema z naslovom "Ritorno a Grado" ki je pri založbi Edizioni della Laguna izšla pred nekaj dnevi, in ki je zelo bogata na reprodukcijah slik, razglednic in dokumentov, najdemo tudi nemško napisani oglasi te podružnice v tistih letih najpomembnejše slovenske banke, ki je imela svojo centralo v Ljubljani, filialke pa v Splitu, Celovcu, Trstu, Sarajevu, Gorici in v Celju. Oglas je očitno izlet tik pred prvo svetovno vojno, saj je bila podružnica Ljubljanske kreditne banke v Gorici odprta šele takrat. V Gorici je ta banka imela poslovalnico najprej v stavbi Zadrugne zveze nasproti hotela in kinodvorane Central, zatem pa v Trgovskem domu.

V gradeškem primeru se je Laibacher Creditbank, tako je nemško označena banka, ukvarjala predvsem z menjavo denarja. Vendar pa so v njej gostom ponujali vse druge bančne posle. V hrambo so sprejemali tudi vrednostne papirje, ki so jih tudi kupovali ter prodajali.

V tej gradeški pisarni so imeli tudi telefon. V Gradežu je to bil telefon s številko 43.

Že prej smo napisali, da so v Gradežu delovali tudi drugi slovenski ljudje. Goričan Andrej Gabršček je tam imel svoj poletni kiosk v katerem je prodajal tudi časopise in knjige v vseh slovanskih jeziki. Izdajal je tudi barvne razglednice. Na njih je bil poleg italijanskega "Grado" tudi slovenski naziv "Gradež". Reprodukcije nekaterih teh razglednic so bile objavljene v knjigi "Un saluto da Grado", ki je pred dvema letoma izšla pri založbi Edizioni della Laguna. V tisti knjigi je tudi reprodukcija slik goriš-

kega fotografa Antona Jerkiča. Tega znanega fotografa, ki je s svojo kamero ovekovečil najpomembnejše osebe in trenutke slovenskega življenja na Goriškem pred prvo vojno in skoro vse kraje pri nas, se v Gradežu spominjajo zaradi tega, ker je bil prvi, ki je opustil uveljavljeno slikanje hotelov in motivov na plaži ter se lotil fotografiranja Gradeža ob mraku ali ponoči. Šlo je za novo fotografsko zvrst.

V Gradež so bodisi pred 1. svetovno vojno kot tudi v času med dvema vojnoma prihajali na počitnice številni gostje iz Češke, Slovaške in tudi Poljske, vsaj iz tistih krajev slednje, ki so do 1. vojne bili v okviru habsburškega cesarstva. Zaradi tega je čisto razumljivo, da je bila reklama tamkajšnje letovišcarske ustanove in nekaterih hotelov napisana tudi v češčini ter v poljščini. Z oznakami v teh jezikih so bile opremljene tudi razglednice. Tudi nekaj tega dobimo v zadnji knjigi, ki jo je uredil Antonio Boemo.

Knjiga je velikega formata, ima 150 strani, nekaj sto črnobelih in barvnih slik, razglednic, dokumentov. Tudi to knjigo je izdala založba Edizioni della Laguna. Zanimiva je za vsakogar, ki ga zanima Gradež oziroma, ki ga zanimajo kraji v naši deželi. Čeprav smo podobnih knjig dobili že veliko jih ta brez dvoma prekaša. Tudi zaradi tega, ker so v njej objavljene številni doslej javnosti neznani dokumenti. Knjigo je avtor napisal ob stoletnici tamkajšnje letovišcarske ustanove. Teksti so italijanski, kar precej jih je prevedenih v nemščino, saj danes med tujimi gosti v Gradežu prednjačijo Avstrijci in Nemci. Sicer pa je dandanes lastnica hotela Adria Čehinja in prav na praznik stoletnice ustanove je v Gradež prišel tudi zastopnik češkoslovaške vlade, ki je izrazil željo, da bi ljudje iz tistih krajev lahko spet prihajali na počitnice v Gradež, potem ko so skoro pol stoletja bili odsotni. (mw)

Za četrtno manj cigaret so prodali v naši deželi

Bo italijanska vlada od slovenske zahtevala, da ta prepove delovne brezcarinske prodajalnice na mejnih prehodih med Slovenijo in Italijo? Bajè so deželni funkcionarji državnega monopola to zahtevali od nadrejenega finančnega ministrstva. Že na začetku letošnjega junija je upravitelj državnega monopola v Vidmu Carlo De Stefani novinarjem povedal, da je zaradi občutnega padca prodaje cigaret na vsem ozemlju Furlanije-Juljske krajine (tu je 24 skladišč cigaret) treba nekaj narediti, sicer bo država tudi v bodoče izgubljala lepe denarce, ki so ji v tem trenutku še kako potrebni.

Zaradi vedno večje akcije proti kajenju, ki bo najbrž dosegla svoj višek z zakonom o prepovedi kajenja v vseh prostorih, ki so odprti za javnost, je v zadnjih petih letih v vsej Italiji prodaja cigaret upadla za približno 10 odstotkov. V naši deželi pa je prodaja upadla za 24,23 odstotkov, kar je svojevrsten rekord. To gre seveda pripisati brezcarinskim prodajalnicam na slovenskem ozemlju. Na Goriškem je prodaja upadla za 24,17 odstotkov, na Tržaškem za 27,38 odstotkov, na Videmskem celo za 30,42 odstotkov, medtem ko je v pokrajini Pordenon prodaja upadla le za 18,31 odstotkov.

Nikjer na svetu ni takih brezcarinskih prodajalnic na kopenskih mejnih prehodih. Taki dutyfree shopi so le na letališčih in v pristaniščih. V naši deželi pa so te trgovine tudi na mejnih prehodih 2. kategorije, skozi katere lahko greš le s propustnico. V Sloveniji danes ni več brezcarinskih trgovin v hotelih ali v obratih v notranjosti.

Obstoječi italijanski zakoni dovoljujejo, da ima potnik pri sebi le en odprt zavojček cigaret, nikakor pa ne kar deset ali še več zavojčkov. Finančna straža zasedaj ne ovira prenosa cigaret, pa čeprav dejansko gre za nedovoljeno stvar. V Vidmu so celo dali predlog, da bi na prihodnjih pogovorih med Italijo in Slovenijo, kjer bodo razpravljali o potrditvi starih italijansko-jugoslovanskih sporazumov oziroma o podpisu novih, italijanska stran dala na pogajalno mizo tudi to vprašanje.

Nič čudnega ni, da italijanski kadilci kupujejo cigarete v teh brezcarinskih trgovinah onkraj meje, še zlati če vemo, da je cena polovična od tiste doma. V pičlih štirih letih pa je bilo v Furlaniji-Juljski krajini prodanih 2.104.122 kilogramov cigaret manj. Če vemo, da je v vsakem kilogramu tisoč cigaret, da dandanes vsaka cigareta stane povprečno 150 lir, in da ima pri tem država 100 lir davka, torej čistega dobička si lahko sami izračunamo koliko je na ta račun v tem času izgubila država blagajna. (AWS)

Ivan Pregelj

TOLMINCI

VII.

Brata

Nekaj tednov pozneje je bilo, nedeljskega popoldne okoli petih. Na Pečinah v svoji hiši je za orehovo mizo sedel kmet Andrej Laharnar. Bil je med najuglednejšimi možmi daleč in blizu, župan in kmetiški svetovalec, zakaj bil je pismen in je bukve bral. Odkar se je bil sporekel s fajmoštrom Bandelom na Šentviški gori, se je nekam čudaško potuhnil sam vase. S tolminsko gospodo je shajal, povedal, kadar je mislil, da so mu krivico storili, a plačal mirno naloženo mu dajatev ali prideljeni mu opravke. Krčeviteje pa se je gnal za druge in ni odnehal. Bil je med tistimi, ki so ga kmetje pooblastili, ko so se zadnjič pritožili pri cesarju, naj nese pritožbo k regimentu na Dunaj. Čudno je bilo tedaj, da so druge poslanca zaprli in kaznovali kot nekake »vodje hudobnega upora«, le njega ne. Zdaj je sedel mož samcat in samski, kakor je bil ostal v svoje šestdeseto leto, za mizo nad mogočno knjigo in bral glasno iz nje. Takole je čital:

»Tedaj so se vkup zbrali izraelski starši inu so prišli v Ramat k Samuelu, inu so rekli k njemu: Poglej, ti si star postal, in tvoji sinovi ne hodijo po tvojih potih. Zato postavi eniga Kralja čez nas, da nas sodi, kakor vsi ajdže imajo.«

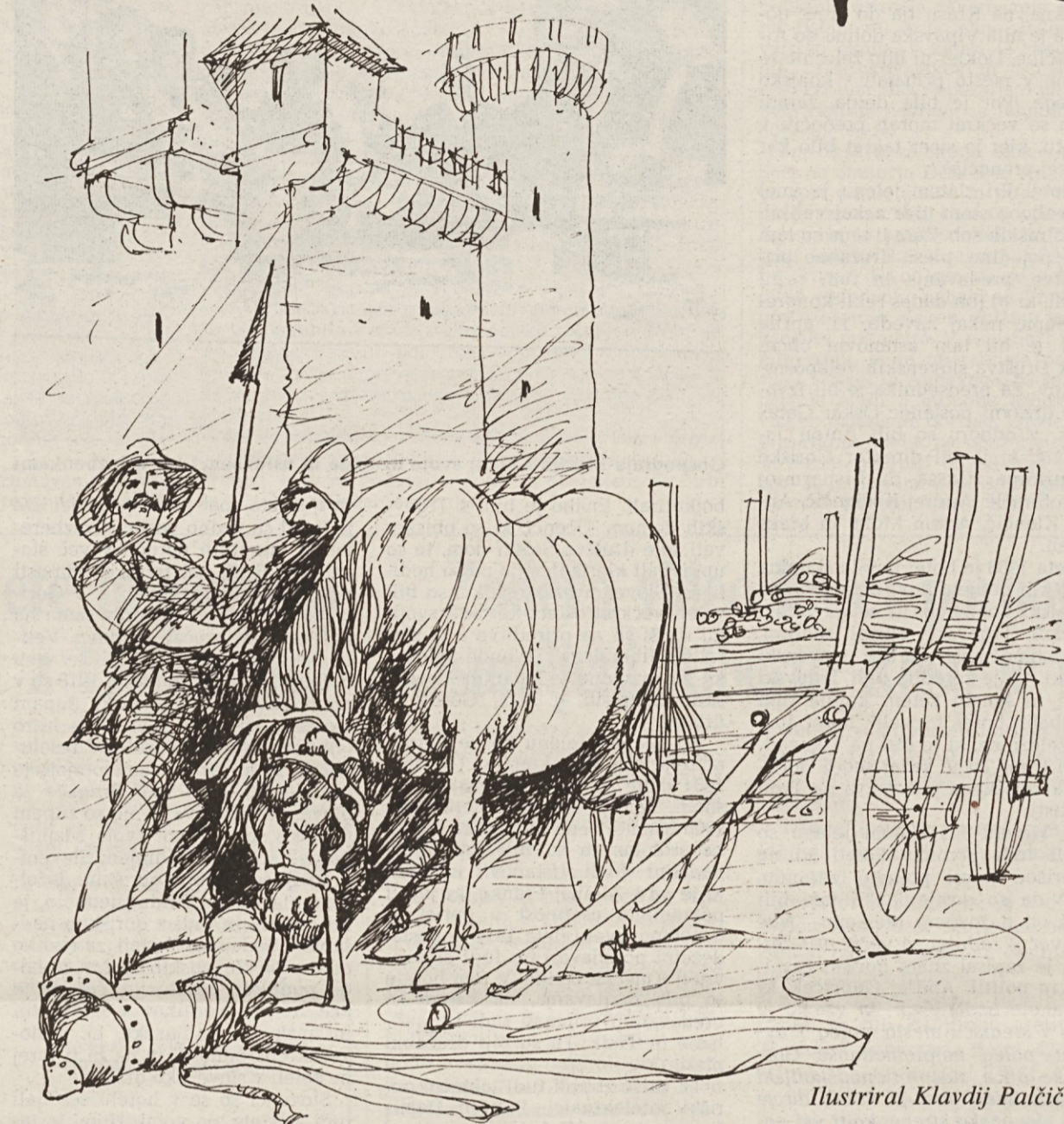
Laharnar je dvignil glavo in pogledal skozi okno daleč onstran, preko idrijske doline na Vrata. Čudovito ostro je videl, zakaj začudeno je zamrmral:

»Hentaj, Občnar. Že v dvanajsto pestuje.«

Prečudno svojstveno je bilo Laharnarjevo lice. Nekaka vesela dobrota, neko pokojno zadovoljstvo se je zrcalilo na njem. Zdaj pa zdaj je hotelo zaigrati v veselem zadržanem smehu krog drobnih ustnic, stisnjenih nad brezobnimi usti kakor za poljub. Oči so bile mirne, modre, le nekoliko nezaupno izprašujoče; visoko čelo, potegneno kakor pri starem redovniku globoko v plešo, se je gubilo in trudno grbančilo. Preko čela si je segel mož z roko in bral dalje:

»Inu Samuel je vse besede Gospodnje timu folku povedal, kateri je od njega eniga Kralja prosil. Leto bo tiga Kralja pravda, kateri bo čez vas gospodoval: Vaše sinove bo on jemal k svojim kolam inu jezdicom, kateri pred njegovimi koli bodo tekali, inu h kapitanom, kateri bodo njegove njive orali, inu k žencom, v njegovo žetev, inu bodo arnože, inu kar k njegovim kolam sliši, delali. Vaše hčere pak bo on jemal, da bodo apotekarice, kuharice, inu kruha pekne. Vaše narbulše njive inu vinograde inu oljske verte, bo on jemal inu svojim hlapcom dajal. On bo tudi od vaše sejtve inu vinogradov desetino jemal, inu svojim kamrarjem inu hlapcam (1) dajal. Inu vaše hlapce inu dekile, inu vaše ner lepše hlapčiče, inu vaše osle, bo on jemal, in ž njimi svoje dela opravljal. Inu od vaše črede bo on desetino jemal, inu vi bodete morali njegovi hlapci biti...«

Tu so zaškripala hišna vrata, težek korak se je oglašil v veži in že je nekdo pritisnil na kljuko, da bi vstopil. Andrej je okrenil glavo proti vratom in zaprl knjigo. Izraz rahle nejevolje, da ga motijo, mu je šinil čez obraz. Za trenutek. Ko je zagledal skrbljivo, vedno zamišljeno lice

Ilustriral Klavdij Palčič

svojega mlajšega brata z Roč, so mu sinile oči vedro in jasno.

»Glej, kaj si ti, Štefan?« je vprašal, ne da bi vstal in pokimal bratu.

»Sem, Bog daj dober večer,« je odzdravil brat in sedel na drugi konec mize. »Ti pa samo bereš.«

»Saj je nedeljski dan,« je odvrnil Andrej in vprašal z očmi, ne da bi spregovoril:

»Nu? Kar tako ne prihajaš v vas.«

Kakor da ga ume, je povedal Štefan kratko:

»Kobila mi je crknila.«

»Bog pomagaj,« je vzkliknil Andrej. »Kaj pa je bilo živali?«

Štefan se je trudil, da bi povedal mirno. Pa je bruhnil le kratko in bridko iz sebe.

»Tolminski!«

Andrej je dvignil počasi pogled s knjige, ki je bila vezana v blede usnje in je nosila na čelu sliko cesarja Maksimilijana. Pogledal je bratu v oči in vprašal:

»V raboti?«

»V raboti!« je odvrnil Štefan in povedal, da so mu žival pustili tri ure v dežju. Da nalašč, je rekel, ker je eno besedo zinil, češ da so mu odmerili tlako po pomoti. Pa da ga je takoj birič vlekel pred sodnika in da je še dobro prešel, da ga niso kar v turn zaprli.

Brat Andrej ni rekel nič. Le gube na čelu so mu postale težje in se stisnile še trudneje kot prej. Štefan pa se je razgrel in začel psovati gospodo in galjote. Tedaj je dvignil Andrej glavo in dejal mirno:

»Ali boš z grdo besedo mrho oživil?«

»Tako miren kot ti ne morem biti, ki si učen pa v svoje bukve gledaš. Pa bi bil prej videl moje bukve doma. Ana joče in otroci

se skrivajo po kotih, da bi jih ne slišal, ko jih žalost sili, da bi tulili. Pa sem bil že tak, da sem rekel, nedelja gori nedelja doli, mrhovine v hlevu ne bom gledal. Na vlake sem jo naložil pa pod Laz zapeljal. Naj me Šentviški vrže s pridižnice, da sem ajd, kakor je že tebe. Galjot je, kakor so vsi drugi.«

»Galjot in ajd,« je tedaj pritrtil Andrej. »Krivo uči, da gre po postavi odrajtovati davke. Gre, pa v božjih zapovedih tega ni. Tako je zmaličil Boga, da bi svoji možnji služil pa bratu v Gorici, ki je dacar in že po očetu biriču biriški.«

»Kaj mi svetuješ?« je tedaj vprašal Štefan. »Ali naj se pritožim pri grofu?«

»Pravdaj se z močnejšim, če misliš, da boš zmagal,« je odvrnil trudno Andrej. »V naprej ti povem, da ne boš opravil nič. Prva krivica, ki so ti jo storili. Prenesi! Potuhni se, morda bo zadnja. Če jih boš dražil, se te bodo zapomnili.«

»Če je tako,« je vzkliknil Štefan, »potem mi le še povej, kako more Bog gledati tako mirno...«

Andrej mu je segel v besedo:

»Pusti Boga: Bog ni kriv ne desetine ne tlake. Tu notri,« je potrkal na knjigo, »sem bral, kako je Samuelu povedal, kaj bodo imeli v Izraelu, ko so hoteli imeti kralja. Tudi mi smo šli sami pod kralje, pa jih zato imamo z desetino in opravki in smo hlapci.«

»Kaj pa Tolminski kralji?« je vprašal Štefan; »kaj je kralj že vsak galjot?«

Andrej je trenutek premišljal, nato je dejal:

»Tako je, kakor sem rekel. Naš kralj je cesar, tolminska gospoda pa so njegovi kamrarji in hlapci. Teh hlapcev hlapci smo kmetje.«

»Pa nas torej le hlapci zatirajo, hlapci, krivični oskrbniki. Če je gospod pošten, krivičnih hlapcev ne bo držal.«

»Vsak gospodar bo držal s svojim hlapcem,« je menil bridko Andrej.

»Za božje ime, Andrej,« je vzkliknil Štefan, »ne govori tako, da bi ti otroci ubežali. Kaj mi mar, kako bereš v svojih bukvah in kako sodiš. Po pameti zini! Če se mi krivica godi, se vendar smem potegovati za svojo pravico. In če bi mi jo cesar delal, proti cesarju samemu! In če njegov kamrar, kakor deš, proti kamrarju. Pravica gre nad vse, vsi smo pod njo.«

Andrej ni odgovoril takoj. Odprl je knjigo in jo razmišljeno zopet zaprl. Potem je dejal:

»Božja misel gre nad vse, pod njo smo vsi.«

Živahneje je dodal s pikrim glasom:

»Nu, saj sam vidiš! Ali se ne pravdamo že sto let? Ali je kaj pomagalo? Kje pa si videl, da je pravica zmagala? Božja misel pač, ki je ta, da se pokorimo za oblevnost, ki smo si kralja želeli pa desetino, opravke, bremena in kamrarje.«

Štefan je v nemoglo ugovarjal:

»Tebe nisem gospodar! Srca nimaš, samo svojo misel in svoj prav. Pa ti rečem, če bi bil recimo Lužnik na Bači, ki so mu hčer skvarili, ali pa Kavčič na Poljubiču, pa bi njegovo vdovo in sirote premislil, ali pa Kragulj na Modrejcah, ali pa Martin Munih, ki umira v goriških ječah, ali pa tisti Gradnikov Janez in še ta in ta, ki se jim je v nebo vpijoča krivica godila, pa bi še to pomislil, kako se galjoti lažejo pa nas cesarju tožijo, da se upiramo, lej, saj smo prav danes čuli cesarsko grajo, če se niso sami v Tolminu vsega izmislili, da bi nas slepili, pa če bi pre-

mislil, da tepejo ženske, jih grdo slačijo, da otroke ubijajo...«

»Vse vem,« je vzkliknil tedaj Andrej razvneto, »še več vem, kot ti in bi ti prav povedal, če bi me umeti hotel, pa me nočeš. Pa da mi srce očitaš, da ga nimam... Lej, tu notri je pisano,« je potrkal na knjigo, »in sem bral, da je bil neki levit, ki so mu ženo skončali, pa jo je na drobne kosce razsekal in okoli poslal, da so vstali vsi kakor en mož in pomorili ves Benjaminov rod. Za eno ženo, za eno krivico.«

»Glej,« je zavpil Štefan, »to je pa prav tako, kakor če bi se mi vzdignili za Lužnikov...«

»Le dajte se,« je menil pikro Andrej, spoznavši, da je zinil mimo svojega namena sebi in svoji želji v napoto, »le vzdignite se! Bomo videli, kdo se bo potegnul za tvoje otroke, kadar vas razženejo s svojimi vojaki.«

Štefan je vstal.

»Danes ni opraviti s teboj.«

»Zakaj ne?« je vprašal trenutno mirno Andrej. »Dam ti denarja, kupi si drugega konja. Ali veš kje zanj?«

»Vedel bi že,« je skušal govoriti vsakdanje tudi Štefan. »Zlatoper na Idriji ima nekaj, pa mi ponuja.«

»Kupi,« je dejal Andrej. »V Tolmin pa ne hodi.«

Ko je molčal nekaj trenutkov, je dejal:

Saj bi te ne učil tako, če bi srca ne imel. Pa ga imam in vem, da imaš ženo in otroke. Le nič se sicer ne boj, da ne pride tvoj in moj čas, če je v božji misli. Pa še tedaj ne misli med prve. Nisi sam, nimaš pravice!«

Štefan je sedel molče zopet za mizo. Andrej je postavil na mizo hleb kruha in bokal domačega vina. Mirno sta nato brata kramljala o slabi letini, o novi, strožji prepovedi glede novin in o zadnji Andrejevi globi, ker je kljub strožji prepovedi, kakor so rekli v Tolminu, izčistil tako »novino«, ko je iztrebil iz senožeti nekaj grmov in kup kamenja, obraslega z leskovjem in robido. Omenila sta, da pobirajo v Tolminu desetino zopet v blagu, spomnila sta se fajmoštra Bandela in njegovega brata, ki ima v zakupu dac od vina in mesa in mu neki na Tolminskem dolgujejo kmetje strašne denarje, da zdaj celó z vojaštvom grozi in z najhujšo rubežnijo.

»Le koga ima, ki mu tako prav pove, koliko živine pokoljemo,« se je čudil Andrej; »saj dobro ve, da se tolminski biriči branijo Bandelove pobiraške službe in da mora biti kak domačin, kakšen mesar ali živinski prekupec, ki kmete izdaja...«

(se nadaljuje)

(1) kamrarjem inu hlapcam: oskrbnikom in služabnikom: v novi izdaji sv. pisma (Mohorjeva družba, Celje 1959), 1. knjiga kraljev, str. 480: Samuel je povedal vse Gospodove besede ljudstvu, ki je zahtevalo od njega kralja. Rekel je: »To bodo pravice kralja, ki bo kraljeval nad vami. Jemal bo vaše sinove in si jih nastavljal, da bodo na njegovih voze in na konjih in da bodo tekali pred njegovim vozom. Postavljaj si bo tisočnike in petdesetnike; orati bodo morali njegove njive, pospravljati njegovo žetev in mu narejati bojno orožje in vozno opravo. Vaše hčere pa bo jemal, da bodo pripravljale mazila, kuhale in pekle. Vaše najboljše njive, vinograde in oljnike bo jemal in dajal svojim služabnikom. Od vaših setev in vinogradov bo pobiral desetino in jo dajal svojim dvornikom in hlapcem. Jemal bo vaše hlapce in vaše dekile, vaše najboljše vole in osle ter jih rabil pri svojem delu. Od vaše drobnice bo pobiral desetino, vi sami pa mu boste hlapci. Tisti čas boste vpili zaradi svojega kralja, ki ste si ga izvolili, toda Gospod vas tisti čas ne bo uslišal.«

V 9. etapi na kronometer je tekmeccem na touro zadal ogromne zaostanke Miguel Indurain neizprosno

LUKSEMBURG — V deveti etapi na kronometer, ki je v celoti potekala po luksemburških cestah, je glavni favorit toura Španec Miguel Indurain v 65 km vožnje dobesedno pometal z vsemi svojimi nasprotniki. Bil je res neizprosno. Zadal jim je nepojmljive zaostanke, kot da bi se proti cilju namesto s kolesom pejal z motorjem.

Čeprav je Francoz Pascal Lino ohranil rumeno majico, ni nobenega dvoma več, da ga bo Indurain kmalu izpodpril s čela skupnega vrstnega reda. Če že prej ne, mu bo to zanesljivo uspelo v predpredznanjem dnevu, ko bo spet na sporedu 60 km dolga etapa na kronometer. Lino je pred Indurainom, ki je zdaj na lestvici drugi, ohranil 1'27" prednosti, a je v včerajšnji etapi izgubil več kot 4'.

Toda prava porazenca sta Italijana Bugno in Chiappucci. Bugno je sicer pristal na častnem 3. mestu, a njegov zaostanek znaša 3'14". Še huje se je godilo Chiappucciju: na cilj je prispel 5'26" za Indurainom.

Sok je bil popolen. Bugno na cilju ni vedel, kaj reči. »Indurain je v zadnjih letih izredno napredoval ali pa smo vsi ostali nazadovali. Sam sem vozil po svojih močeh, nimam si kaj očitati, kaže pa, da je prvo mesto že oddano«, je dejal svetovni prvak.

Chiappucci se je izgovarjal: »V eter mi je pihal v obraz, zdelo se mi je, da vozim navkreber. Sicer pa, če

pomislim, kako so se obnesli takoi-menovani specialisti na kronometer, se niti ne morem pritoževati. Isto je bilo na giru: Indurain je premočen. Mogoče je tudi Bugno razumel, da ga na tem terenu ne more premagati. Ne vem, če bom še napadal. Tour mora osvojiti Bugno, ne pa jaz«.

Zanimivo je, da razlika med ostalimi kolesarji ni tako velika, saj loči drugega od dvanajstega le 1'30". Boj za končno drugo mesto utegne torej biti zanimiv, o tem, da bo Indurain po včerajšnji vrtoglavi vožnji slavil končno zmago, nihče ne dvomi. Vanj se lahko vključi tudi Američan Lemond, čigar forma se vzpenja. Chioccioli, lanski zmagovalec gira, ki tu v Franciji nastopa prvič, čeprav ima že več kot trideset let, pa na lestvici vse bolj tone. Včeraj je zaostal kar za 7'41". V rezervi ima še Alpe, s katerimi se bodo na touro prvič spoprijeli jutri. Kdor še upa, da lahko prepreči slavo Induraina, bo moral na prihodnjih vzpetinah napeti vse sile. Za zdaj pa kaže, da ima največ energij prav Španec, ki se je doslej na touro samo branil, čakačjoč na kronometrikske preizkušnje.

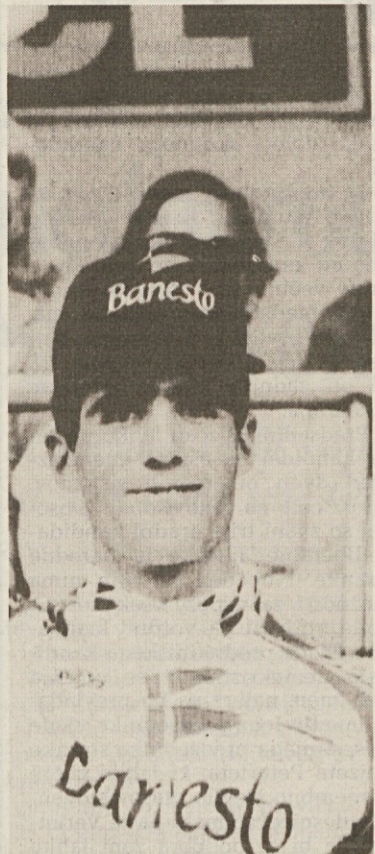
Pred alpskimi napori bodo danes udeleženci toura privozili še v Strasbourg. Etapa je povsem ravninska, baje najlažja na letošnji dirki po Franciji, ki pa je vsak dan tako zanimiva, da napovedi ne kaže jemati pretirano resno.

VRSTNI RED 9. ETAPE

1. Indurain (Šp), ki je 65 km prevozil v 1'19.31", poprečna hitrost 49 km na uro; 2. De Las Cuevas (Fr) po 3'00"; 3. Bugno (It) 3'41"; 4. Jaskula (Pol) 3'47"; 5. Lemond (ZDA) 4'04"; 6. Lino (Fr) 4'06"; 7. Roche (Irs) 4'10"; 8. Kaspūtis (Lit) 4'26"; 9. Zuelle (Švi) 4'29"; 10. Delgado (Šp) 4'52"; 11. Bernard (Fr) 4'54"; 12. Skibby (Dan) 4'59"; 13. Louviot (Fr) 5'01"; 14. Yates (VB) 5'10"; 15. Perini (It) 5'21"; 16. Ruè (Fr) 5'22"; 17. Alcalá (Meh) 5'25"; 18. Chiappucci (It) 5'26"; 19. Vazella (It) 5'28"; 20. Leanizbarrutia (Sp) 5'57"; 23. Fignon (Fr) 6'01"; 26. Breukink (Niz) 6'015"; 45. Chioccioli (It) 7'41".

SKUPNI VRSTNI RED

1. Lino (Fr) 36.59'03"; 2. Indurain (Šp) 1'27"; 3. Skibby (Dan) 3'47"; 4. Roche (Irska) 4'15"; 5. Lemond (ZDA) 4'27"; 6. Bugno (It) 4'39"; 7. Heppner (nem) 4'52"; 8. Chiappucci (It) 4'54"; 9. Ledanois (Fr) 5'52"; 10. Leanizbarrutia (Šp) 6'15"; 11. Perini (It) 6'50"; 12. Delgado (Šp) 7'11"; 13. Bauer (Kan.) 7'31"; 14. Fignon (Fr) 7'44"; 15. Alcalá (Meh) 7'46"; 16. Ruè (Fr) 8'14"; 17. Breukink (Niz) 8'38"; 18. Leblanc (Fr) 8'44"; 19. Bouwmans (Niz) 8'58"; 20. Boyer (Fr) 9'37"; 21. Chioccioli (It) 10'09".

Miguel Indurain

Jutri konec nogometne borze Kupčij ne bo več veliko

CERNOBBIO — Na nogometni borzi sta bila v teh dneh v središču pozornosti Crippa in Vierchowod, vendar pa se je izvedelo, da bosta tudi v prihodnji sezoni ostala pri Napoliju oziroma pri Sampdorii. Za Crippa sta se potegovali moštvi Interja in Parme, Juventus pa je bil pripravljen odšteti za veterana Sampdorije veliko denarja.

Borza se bo končala jutri, pričakujejo pa še nekaj novosti, vendar ne bistvenih. Tuje v Italiji praviloma lovijo, a jih nato mnogokrat tudi odslavlajo. Völler je že prestopil k Marseillu, interjevec Klinsmann pa bo zaigral za Paris Saint-Germaine. Brehme odhaja v Zaragozo.

Deželni prvoligaš Udinese je medtem včeraj, kot prvi med A in B ligaši, začel priprave na novo sezono. Od novih sta se odzvala le Stefano Pellegrini in povratnik Alessandro Orlando, napadalec Branca, ki se prav tako vrača v Videm po dveh letih, pa bo menda prišel danes, čeprav se šušlja, da ga vabijo tudi k Laziu. Nerešeno je še vprašanje tretjega tučja. Skratka, trener Fedele, ki je napovedal hud boj za odstaneč, še nima vseh obljubljenih igralcev.

Slovenija najuspešnejša

Na svetovnem mladinskem prvenstvu kakajšev in kanuistov na divjih vodah je bila najuspešnejša Slovenija. Osvojila je največ zlatih kolajn, štiri, pa še eno srebrno in eno bronasto.

Mansell je na VN v Silverstonu zmagal že sedmič Williams brez tekmecev

SILVERSTONE — Po neuspešnem boju za tretje mesto z Benettonovim pilotom Brundlom je svetovni prvak v formuli ena Ayrton Senna šest krogov pred koncem nedeljske VN v Silverstonu odložil rokavice in čelado in se dokončno odpovedal vsem letošnjim ambicijam. Nigel Mansell je z ogromno prednostjo le nekaj minut zatem osvojil sedmo letošnjo zmago v dirkah za svetovno prvenstvo in to prvenstvo verjetno tudi že predčasno osvojil. Senna je bil po dirki zelo potr, nič boljše pa ni bilo razpoloženje v angleškojaponskem timu McLaren. Berger je sicer osvojil peto mesto, a na cilj je prispel s kačičim se motorjem, od katerega je očitno zahteval več, kakor ta čas zmore. Silverstone je razgalil vso nemoč mclarnov in Hondinih motorjev, ki so si v dveh sezonah napravili vso pridobljeno prednost in povsem izgubili tehnološki dvoboj z tekmeccem iz hiš Williams in Renault, ogroža pa jih zdaj tudi Benetton ford.

Poglavje zase je Ferrari. Nedeljska dirka je bila že šesta, na kateri Maranellovi bolidi niso osvojili niti točke, že tretjič pa je Alesija zaustavila banalna okvara protipožarne naprave! Skratka, italijanska hiša se je resnično dotaknila dna. Njen zaostanek je zdaj takšen, da ni realno pričakovati, da bi se na noge postavila v eni sami sezoni, zato pa tudi

Nigel Mansell korak od naslova

ni upanj, da bi Senna prestopil k Ferrariju.

VRSTNI RED VN VELIKE BRITANIJE: 1. Mansell (VB) williams; 2. Patrese (It) williams po 39"; 3. Brundle (VB) benetton po 48"; 4. Schumacher (Nem) benetton 53"; 5. Berger (Av) mclaren 55"; 6. Hakkinen (Fin) lotus 1'20".

SKUPNI VRSTNI RED PILOTOV: 1. Mansell (VB) 76; 2. Patrese (It) 40; 3. Schumacher (Nem) 29; 4. Berger (Av) 20; 5. Senna (Br) 18; 6. Brundle (VB) 13; 7. Alesi (Fr) 11; 8. Hakkinen (Fin) 5; 9. Alboreto (It) 5; 10. de Cesaris (It) 4; 11. Wendlinger (Av) 3; 12. Comas (fr) 3; 13. Capelli (It) 2; 14.

Herbert (VB) 2; 15. Martini (It) 2; 16. Gachot (Fr) 1.

SKUPNI VRSTNI RED HIŠ: 1. Williams renault 116 točk; 2. Benetton ford 42; 3. McLaren 38; 4. Ferrari 13; 5. Lotus 7; 6. Footwork 5; 7. Tyrrell 4; 8. March in Ligier 3; 9. Dallara 2; 10. Venturi 1.

Slavje Cagive v politrskem razredu

BUDIMPEŠTA — Na motociklistični VN madžarske, ki je štela za SP, je bilo slavje Italijanov praktično popolno. V najmanjšem razredu je zmagal Gramigni, v srednji pa Cadalora. Do tu nič novega, prava novost pa je ta, da je v kraljevski politrski kategoriji po deset letih slavilo zmago vozilo italijanske hiše. Dirko, ki se je odvijala pod dežjem, je namreč Američan Lawson osvojil s cagivo.

125 ccm: 1. Gramigni (It) aprilja; 2. Waldmann (Nem) honda po 0'119; 3. Gresini (It) honda 0'146. Lestvica za SP: 1. Waldmann (Nem) 101; 2. Gresini (It) 88; 3. Gramigni (It) 87.

250 ccm: 1. Cadalora (It) honda; 2. Reggiani (It) aprilja 11'738; 3. Puig (Šp) honda 18'093. Lestvica za SP: 1. Cadalora (It) 155; 2. Reggiani (97); 3. Chili (It) 72 točk.

500 ccm: 1. Lawson (ZDA) cagiva; 2. Chandler (ZDA) suzuki po 14'194; 3. Mamola (ZDA) yamaha 37'730. Lestvica za SP: 1. Doohan (Avstral) 130; 2. Schwantz (ZDA) 87; 3. Rainey (ZDA) 73 točk.

Na SP v razredu evropa največji uspeh Slovenije

Potokar »srebrn«

IZOLA — Svetovno jadralno prvenstvo za razred evropa je v izvedbi izolskih jadralnih delavcev vsestransko izjemno uspelo. Piko na i pa je dodal 21-letni Samo Potokar iz Portoroža, ki je osvojil srebrno medaljo, kar je največji uspeh slovenskega jadrana ne le v tem, pač pa v vseh tekmovalnih razredih. Uspeh slovenskih jadrancev sta zaokročila Vesna Dekleva z 12. mestom med dekleti ter Mavricijo Benčič (oba iz Izole), ki je bil trinajsti.

Naslova svetovnih prvakov sta zasluzeno osvojila Švedinja Malin Millbourn med jadralkami ter Finec Petri Karto med jadranci. Kolajne pa so odšle še v Norveško in Belgijo. Po zaslugi deklet je Švedska osvojila

la dve medalji, medtem ko je pri fantih ostala praznih rok, saj je presenetljivo Hermansson šele na 8. mestu. Najboljši italijanski uvrstitve sta dosegla Federica Salva na 8. mestu ter M. Molletti, kije bil 12. Razočaranje pa si je za konec kariere v tem razredu pripravil slovenski državni prvak Branko Brčin, ki je bil prva tri kola še v deseterici, potem pa je zaradi dvakratne diskvalifikaci zdrsnil na 46. mesto.

»Vesel sem uspeha in najtežje mi je bilo v zadnji regati, ko se je odločilo o medalji. Medalja mojega načina življenja ne bo spremenila. Odhajam na ladjo in se najbrž s tem poslavljam od jadrana,« je med drugim izjavil po velikem uspehu Samo Potokar, portoroški pomorščak, ki zaradi delovnih obveznosti ni nastopil niti na open weeku in bi zanj prav lahko dejali: prišel, videl in dosegel največji slovenski uspeh.

KONČNI VRSTNI RED

Jadrake: 1. Millbourn (Šve) 16,7; 2. Bellemans (Bel) 39; 3. Nordqvist (Šve) 46; 4. Salva (It) 72,1; 12. Dekleva (Slo) 91; 15. Calligaris (It) 94; 36. Zerial (It) 187; 42. A. Kraigher, 50. Čok; 52. B. Kraigher (vse Slo).

Jadranci: 1. Karto (Fin) 44,4; 2. Potokar (Slo) 65; 3. Moberg (Nor) 67,7; 12. Bolletti (It) 152; 13. Benčič 172; 27. Deržec; 37. Kranjc; 46. Brčin (vsi Slo), itd. (Kreft)

totip

1. — 1. Mami Ks	2
2. Lexy Bs	X
2. — 1. Minni del Lupo	1
2. Folgore Om	2
3. — 1. Faldarmut	2
2. Lobo Feroz	X
4. — 1. Marezzano	X
2. Malinovo	2
5. — 1. Marchesina	X
2. Gheller Cs	1
6. — 1. Cefalonia	1
2. Alipede	2
KVOTE	
12 (276 dobitnikov)	4.230.000 lir
11 (3.601 dobitnikov)	323.000 lir
10 (24.609 dobitnikov)	46.000 lir

Tenis: deželna faza U14 Poraz Gaje

V polfinalnem srečanju teniškega deželnega ekipnega prvenstva under 14 je Gaja z 2:1 klonila pred TC Triestino in je tako izločena iz nadaljnega tekmovanja, v finalu pa se bodo fantje TCT pomerili z Gradežem, ki je v drugem polfinalu premagal TC Pordenon. V obeh primerih sta zmagali bolj homogeni ekipi in odločilni sta bili predvsem igri dvojic.

Kljub porazu so z uspehom mladih tenisačev pri Gaji zadovoljni, saj so dosegli zastavljeni cilj: zmago v svoji skupini in uvrstitve med štiri najboljše ekipe v deželi.

Posamezni rezultati: Aleš Plesničar - Paronic 4:6; 6:1, 6:0; Vavpetič - Del Degan 1:6; 1:6; Aleš Plesničar, Vidali - Paronic, Del Degan 4:6; 2:6.

Naj omenimo še, da se je Dorjan Gomizelj na turnirju C kategorije v Gradežu sprebil do 3. kola, v katerem bo igral proti Vartutiju (TC Campoformido). (M.R.)

Regata »optimistov« odpadla

Vreme je organizatorju, TPK Sirena 1. regata za consko prvenstvo »optimist« kot selekcija za italijansko prvenstvo pošteno zagodlo. Na startu se je namreč prestavilo kar 71 tekmovalcev v predstavnistvu vseh klubov 11. cone od Milj do Chioggie. Naj omenimo, da je tekmovalce med drugim pozdravil tudi odbornik pokrajinskega CONI Borri. Zaradi nenaklonjenosti vremena pa je regata, žal, odpadla.

Ker pa je bila regata veljavna kot selekcija za italijansko prvenstvo, bodo preizkušnjo najverjetneje ponovili čez dva tedna, in sicer 25. in 26. t.m.

Sicer pa bo že ta konec tedna na sporedu druga regata za selekcijo za italijansko prvenstvo, tokrat v organizaciji JK Čupa.

Na sliki M. Magajne se številni »optimisti« pripravljajo na start, toda regata je zaradi nenaklonjenosti vremena, žal, odpadla.

obvestila

ŠZ SLOGA

obvešča, da od 30. julija do 2. avgusta organizira turnir v beach volleyu (odbojka na plaži) na nogometnem igrišču v Trebčah. Informacije in vpisovanje ekip do petka, 17. julija, v čistilnici »Rojano«, Ul. Barbariga 5 (tel. 414142), vsak dan od 8.30 do 18. ure. Vsak večer bo zabava s plesom in specialitete na žaru.

ZŠSDI

obvešča, da bo od 17. do 25. t. m. urad v Trstu zaprt.

SMUČARSKI KLUB DEVIN obvešča, da bo odhod na smučarski trening na Mölltaler jutri, 15. t. m., ob 14. uri iz Praprota.

NAMIZNOTENIŠKA KOMISIJA ZŠSDI

bo priredila od 7. do 11. septembra v Zgoniku začetniški tečaj namiznega tenisa za otroke tržaških osnovnih in nižjih srednjih šol. Prijave sprejema urad ZŠSDI do petka, 17. t.m. od 8. do 16. ure (tel. 635627) ali vsak ponedeljek v Športnkulturnem centru v Zgoniku od 18. do 20.00 (tel. 229477).

V znamenju volitev

LJUBLJANA — Ta teden se bo pričela skupščinska razprava o treh volilnih zakonih: o volitvah v državni zbor, o volitvah v državni svet in o volitvah predsednika republike. Vse prognoze so soglasne, da bo razprava vroča in prizadeta. Vse stranke so pred nevarno pastjo, saj zavlčevanje z volitvami ali celo njihovo preprečevanje volivci ne bi odobraval. Strankarska podoba je skrajno zapletena, kazalo je že, da se je desnica združila, dejansko pa je celoten splet strankarskih in splošnih interesov tako zapleten, da bo treba počakati na končno podobno volilnega telesa in na končno podobo kandidatnih list.

V tem kontekstu pa imajo volitve predsednika republike posebno vlogo. Dosedaj so bile nekako potisnjene ob stran. Predsedniške kandidate so doslej določile samo tri skrajno desno, volilno zelo šibke stranke. Krščanski demokrati, celoten center in levica pa se glede tega še niso opredelili. Očitno je to pomembna in zahtevna politična izbira, saj se vse stranke zavedajo pomena volilnega boja za predsedniško mesto, ker se lahko prav okrog te volilne kampanje odloča bodoča usoda Slovenije, prevlada različnih tendenc.

Predsednik Republike Slovenije ima po novi ustavi omejene pristojnosti. Po členu 107 ustave razpisuje volitve, razlagaš zakon, imenuje državne funkcionarje in opravlja podobne bolj protokolarne zadeve. Toda v primeru izrednega stanja prevzame vso oblast, predvsem pa imenuje mandatarja in s tem bistveno vpliva na sestavo nove vlade.

V resnici ne gre za te formalne pravne in ustavne pristojnosti, temveč za politični in moralni vpliv, ki je lahko izreden, ali pa ga tudi ni. Primer britanske kraljice je naravnost klasičen, njene pristojnosti so celo manjše od pristojnosti slovenskega predsednika, toda dejanska teža in vpliv v britanskem javnem življenju sta izjemna.

Podobno je tudi v Sloveniji, kjer je predsednik Milan Kučan zelo priljubljen in ima kot tak odločilno vlogo. Vse novinarske in druge informacije, ki prihajajo na dan o dogodkih v zvezi s slovensko osamosvojitveno zgodovino, so soglasne, da je imel vedno odločilno besedo prav predsednik republike, pa čeprav je vedno do kraja spoštoval črko in duh ustave, stališča slovenskega predsedstva, vlade in predvsem parlamenta. Vojno v Sloveniji je on razglasil, toda na osnovi legitimnega sklepa predsedstva, takoj, ko je bilo glede na vojne razmere mogoče, pa se je na skrivaj in ponoči sestal tudi slovenski parlament. Podobno je bilo s hudo kočljivimi briionskimi sporazumi.

Več znamenj kaže, da bo Milan Kučan ponovno kandidiral za predsedniško mesto in da bo na volitvah osrednja politična figura. Koliko jih bo in kakšne bodo njihove možnosti za uspeh? Zakonski predlog, ki ga je izdelala ustavna komisija predvideva da je za predsednika republike moč kandidirati na dva načina. Lahko ga kandidirajo poslanci ali stranke, za kar so potrebni podpisi poslancev in volivcev. Lahko pa ga

kandidirajo volivci, za kar je potrebnih pet tisoč podpisov. Vsaka politična stranka lahko določi samo enega kandidata, več pa jih lahko določi skupnega kandidata.

Za predsednika republike je izvoljen kandidat, ki dobi večino glasov. Če v prvem krogu nobeden od kandidatov ne dobi absolutne večine, se v drugem krogu izbira med dvema kandidatom, ki sta v prvem krogu prejela največ glasov. Tovrstna procedura se od zadnjih volitev torej ne spreminja.

Predsednik Kučan lahko postane kandidat na osnovi enega izmed dveh omenjenih sistemov, ali pa celo na osnovi obeh. Dosedaj so znani trije uradni kandidati liberalne, ljudske in narodne stranke. Nobeden od njih nima možnosti za uspeh, vsekakor pa bodo vplivali na volilno kampanjo. Glede predsedniškega kandidata demokristjanov se omenja več imen, najbrž pa bo prevladalo ime bivšega predsednika vlade in sedanjega predsednika stranke Lojzeta Peterleta, ki lahko zbere pomembno število glasov slovenske desnice, le malo pa je verjetno, da bi se podpora zanj lahko razširila tudi na volilno odločujoč del slovenskih laičnih in sredinskih strank.

Verjetno je odločilno stališče liberalnih demokratov, ki sicer formalno še ni sprejeto, da bodo šli na parlamentarne volitve, da pa ne bodo kandidirali kandidata za predsednika republike. S tem so povedali dvojje: Janez Drnovšek bo tudi za prihodnost kandidat za predsednika vlade, objektivno bodo tudi oni podprli Kučana. Težko pa je za sedaj reči, kaj bodo naredile ostale sredinske in laične stranke. Janez Janša, ki je podpredsednik socialdemokratov, na neposredno vprašanje odgovarja, da je že pred meseci dejal, da za predsednika republike ne bo kandidiral. Predsednik socialdemokratov Jože Pučnik nekaj podobnega ponavlja, vendar tudi dodaja, da bi v primeru Janševe kandidature, katoliška desnica bila najbrž v drugem krogu prisiljena voliti za njega. Toda iz takega razmišljanja še ne sledi zaključek, da se takšna kandidatura v resnici pripravlja, čeprav objava Janševih knjige »Premiki« lahko daje slutiti nekaj takega.

Bistvo problema najbrž tudi v primeru kandidatur za predsednika republike ni v kandidaturah in osebnostih, temveč v političnih odnosih znotraj slovenske družbe. Mnogo je znamenj nevarne polarizacije, prevročih priprav za volilni spopad, ki bo v najboljšem primeru lahko šele letošnjo zimo. Delitev Slovencev na dva ostro nasprotujoča si pola je lahko zelo nevarna in zaradi tega ni vseeno kdo bo zasedel predsedniško mesto. Mirna, uravnovešana, modra in predurana beseda predsednika države ima pomembno vlogo.

Bodo prevladale takšne tendence, ki so v slovenskem političnem življenju prisotne in ki jih med drugimi zagovarja slovenska levica? Na to vprašanje je težko odgovoriti.

BOGO SAMSA

Za najemnike bo strošek za stanovanje neprijetno presenečenje Tržno gospodarstvo uvaja tudi v Slovenijo realne najemnine

MARIBOR — Sedaj, ko je veliko nekdanjih najemnikov v Sloveniji že kupilo stanovanja, v katerih so živeli in živijo, pa so, tako kakor predvideva stanovanjski zakon, objavili novo metodologijo, po kateri bodo izračunavali najemnine tistim najemnikom, ki stanovanj niso odkupili. Najemnine so v Sloveniji doslej izračunavali po stari metodologiji, ki je nastala v časih, ko so stanovanja bila še družbena. Zato so bile stanarine relativno nizke - pokrivalo so le okoli 20 odstotkov realne ekonomske najemnine, saj so sredstva za stanovanjski fond zaposlenim odtegovali kar od plač (delavci so za stanovanjsko izgradnjo plačevali od 3 do 6 odstotkov od bruto plače. Najemnine, izračunane po novi metodologiji, bodo zato veliko večje, saj stanovanjski zakon uvaja tržne odnose na to področje, ki je bilo zadnjih 47 let v Sloveniji izrazito »socialno« urejeno. Najvišja najemnina za stanovanje pa letno ne sme presegati 2,9 odstotka vrednosti stanovanja.

V Mariboru je od oktobra lanskega leta doslej kupilo stanovanje, v katerem prebiva, več kot 10 tisoč najemnikov. Ker je tržna vrednost stanovanja vezana na vrednost nemške marke, so z nakupom mnogi pohiteli, saj so se bali inflacije. Zato je bilo največ stanovanj prodanih v prvih mesecih po sprejemu zakona, sedaj pa se prodaja ustavlja zlasti zaradi vse večje gospodarske in socialne krize. Tako so, denimo, v eni največjih tovarn v Mariboru - v TAM-u, prodali doslej manj kot tretjino stanovanj.

Doslej so »siveli lasje« kupcem stanovanj, saj so si mnogi sponajali denar za nakup stanovanja, sedaj, v drugi fazi urejanja odnosov v stanovanjskem gospodarstvu po novem zakonu, pa bodo očitno dobili »sive lase« najemniki stanovanj. Strokovna služba, ki na občini v Mariboru izračunava višino najemnin po novi metodologiji, si preprosto ne upa objaviti podatkov o tem, kakšne naj bi bile nove najemnine. Pravijo, da ne želijo razbur-

jati ljudi, zato bodo podatke najprej ponudili v pretres mestni vladi, ta pa naj pove, kako in kaj naprej. Vendar pa bo prej kot slej treba tudi najemnikom sporočiti nove cene najemnin, saj je metodologija z objavo v Uradnem listu postala »pravnoveljavna«. Zagotovo pa bo nova cena neprijetna za vse najemnike, še posebej pa za 20 tisoč brezposelnih v mariborski regiji in za več tisoč delavcev, ki so na prisilnih dopustih.

Nove višje cene najemnin bodo nekatere najemnike spodbudile, da bodo prodali vikend, avtomobile in ostalo premoženje ter kupili stanovanje - čas za to imajo do oktobra 1993 leta. Marsikateri najemnik pa si bo moral poiskati manjše stanovanje. V manjše stanovanje se bo moral preseliti tudi tisti najemnik, ki tri mesece zapored ne bo plačal najemnine.

Pričakovati je mogoče, da bo za mnoge najemnike to pravi »šok«, saj v »socializmu« stanovanjske pravice delavec, ki mu je bilo dodeljeno družbeno stanovanje, takorekoč ni mogel izgubiti - tudi če ni plačeval najemnine.

Zanimivo je, da se mnogi v Sloveniji še niso vzeli za nove razmere, ki so nastale s sprejemom stanovanjskega zakona, zato bodo spremembe za mnoge še bolj boleče. Nekateri najemniki še danes zelo nerodno ali pa sploh ne plačujejo najemnin, čeprav bi se denimo lahko odrekli avtomobilu ali čemu drugemu, ko pa jih kdo vpraša, kaj stanujejo, odgovarjajo: »V družbenem stanovanju!« Družbenih stanovanj pa v Sloveniji od oktobra lani ni več - so samo občinska, tovarniška in privatna stanovanja. Lastniki pa bodo, pač glede na svoje načrte in potrebe, oddajali stanovanja poslej samo še po tržnih cenah.

Za mnoge Slovence bo to praktično prvo, tokrat boleče, srečanje s »tržno ekonomijo po vzoru razvitih držav Evrope«. (NIA)

Milošević in njegovi so zamorili celotno srbsko politično življenje

BEOGRAD — »Če nas bodo pustili sodelovati na olimpiadi leta 1996, imamo medalji za maraton in hitro hojo takorekoč že v žepu«, je bila samo ena od mnogih domislic beograjskih študentov, ko so v četrtki že drugič marširali izpred rektorata proti Dedinju. Kot jim je specialna policija že preprečila sprehod mimo domovanja predsednika Miloševića na Tolstojevi 31, tako tudi niso uspeli z obiskom Hiše cvetja, kjer naj bi se poklonili »velikemu duhovnemu očetu naših duhovnih očetov«, - tako je pisalo v pismu, ki so ga študentje nameravali prebrati ob Titovem grobu. Oficir VJ je bil neomajen: obiske po 15. uri lahko odobri samo predsedstvo Srbije.

Brez posebnih uspehov, a tudi skandalov (če spregledamo incident pred skupščino Srbije, kjer je med študenti prihrumel Vojislav Šešelj s številnimi varnostniki in že pregovorno pištolo v roki) se tako - do avgusta, ko hišniki znova odklenejo vrata fakultet - končuje »Študentski protest '92«, ki je pokazal dvojje: kako je mladi akademski populaciji jasno, da jo sedanja oblast vodi v vsakršno, tudi intelektualno erozijo, hkrati pa tudi, kako dosledni ekskluzivizem (»ne vemo se na nobeno stranko«) ob eminentno političnih zahtevah po razpustitvi skupščine in odstopu predsednika Srbije pomeni brzokone pomanjkanje identitete beograjske študentske popula-

cije. Razlogi za to ležijo verjetno v tradiciji mladinskosti, kakršno je utelešala Zveza socialistične mladine, pa tudi v represiji, ki so jo doživeli protestniki minulih študentskih gibanj.

Nasploh je stanje v srbski politiki nadvse mučno. Miloševiću gre priznati, da je z vzpostavitvijo zvezne »nadstavbe« (s »počakajmo, da vidimo« predsednikom Dabro Čosićem in mandatarjem Milanom Panićem) uspel tako doma kakor na tujem pridobiti nekaj dragocenega časa, hkrati pa postaja jasno, da tudi Okrogla miza (po vzoru Poljske leta 1988) ne bo prinesla sadov. Borisav Jović, predsednik stranke SPS, je v četrtki v Majdanpeku rudarjem predaval, kako hoče opozicija »najprej napisati svoj volilni zakon in zavzeti medije, potem pa naj se mi (SPS) pravično kosamo z njimi na volitvah.« Jović, ki mu je v četrtki iz stranke in poslanskega kluba pobegnulo 6 poslancev, se natančno zaveda sila realne možnosti, da bo za predvidenih 6 pogajalskih mest na okrogli mizi (ob treh predstavnikih Vlade in treh sedežev za SPS) v opoziciji nastal »ne boj, mesarsko klanje«. Že takomenovani »demokratski blok« (Depos s SPO, Meščanska zveza Srbije in Demokratska stranka) je, po mnenju dr. Nebojške Popova, »zbirka doktorjev, profesorjev, publicistov in pisateljev, ki se imamo vsi po vrsti na največje emi-

nence na svojih področjih, ta samozavernost pa preprečuje vsakršni kompromis« tako razcepljen, da mimo želje po zamenjavi oblasti in vzpostavitvi parlamentarne demokracije nima skupnih točk, prišteti pa je treba tudi »desne« nacionalne stranke (Šešljeve radikale, Narodno stranko in Stranko narodne obnove), segmenti, ki ga socialisti brez sramu priznavajo za malce radikalen, a najbližji del opozicije. Tako Okrogla miza Srbiji verjetno ne bo prinesla niti vsebinske, ne samo formalne demokracije.

Medtem gresta vojna v BiH in parlamentarna norost svojo pot. Srbska skupščina je v četrtki sprejela »Zakon o merah za ublažitev sankcij«, ki poleg fiksiranja plač prinaša tudi »možne ukrepe« omejevanja prometa robe in ljudi, preprečevanja »zbiranj« in zadrževanja tako ljudi kakor dobrin. Če niti ne razgledamo o policijskem delu zakonskega paketa, ki prinaša popolno represijo (omogoča), je predvsem kmete prizadelo sankcioniranje »utaje« recimo pšenice, ki jo v zadnjih dneh Vlada poskuša odkupiti po najnižji limitirani ceni (50 dinarjev za kilogram), hkrati pa kmetom za žetev omogoča borih 20 litrov goriva na hektar.

Medtem iz Beograda po večji turneji odhaja tudi princ Aleksander Karadorđević, ki ob nerealnem pričakovanju referendumu o monarhiji samo dodatno cepi opozicijo na republikance in rojaliste, Milan Panić dokaj neselektivno sprejema in obiskuje politične in gospodarske osebnosti, povprečni prebivalci Srbije pa - predvsem upokojeanci, ki mesečno prejmejo nekje med 10 in 40 DEM pokojnine - čakajo na jesen, ko bo letošnjega pridelka konec. V državi, v kateri krajinske »Rdeče brigade« ugrabijo (in dobobra »obdelajo«) inženirja, ki je študentom postavil ozvočenje in kjer narodni poslanec Vojislav Šešelj pretepe fotografa Srpske Reči, ker ga je v skupščinskem bifeju slikal skupaj z urednikom informativnega programa TV Beograd - v takšni Srbiji ni nerealna bojazen beograjskih intelektualcev, da bosta blokada meja in mizerni standard še dodatno vzpodbudila kup različnih vojska in predvsem razočarane krajinske Srbe k vzpostavitvi »reda in miru« po lastnem receptu.

TONE VRHOVNIK

Nemoč sil Unproforja v Sarajevu

LJUBLJANA — Sarajevsko letališče je edini kraj na svetu, na katerem oficirji OZN obžalujejo, ker jih niso poslali v Somalijo. Varnostni svet je poslal najboljše, kar ima, vendar se zdi, da za to vojno niti najboljše ni dovolj dobro. Mackenzieja so sem poslali očitno brez vsakršne politične analize položaja v BiH. Od prvega dne so od njega pričakovali čudeže. Ko je namesto čudeža prišla apokalipsa, se je dobršen del gneva zaradi vseh tistih granat zлил na modre čelade, Louis Mackenzie pa je najbolj zmerjani oficir OZN vseh časov, piše v uvodu daljšega intervjuja z generalom Louisom W. Mackenzijem Ervin Hladnik-Milharčić.

Na vprašanje, kaj delajo njegovi opazovalci na hribih okoli Sarajeva, je general odgovoril, da le sporočajo, ali se strelja s topovi. Če njegovi opazovalci sporočajo, da topovi, ki so pod njihovim nadzorom, ne odgovarjajo na

ogenj ali sploh ne streljajo, lahko le ugotoviš, da vse težko topništvo na obeh straneh ni pod nadzorom. Potrebni so dnevi, včasih ves teden preden identificirajo položaje in tja pošljejo svoje opazovalce. Biti pod nadzorom Unproforja pomeni, da osemindeset neoboroženih oficirjev OZN, ki nosijo samo neprobnoje jopiče, živi pri topovih in s topničarji, tako da lahko potrdijo, ali so iz orožja streljali ali ne.

»Strani sta dve, zato imam dve skupini opazovalcev,« je dejal Mackenzie. »Eno na srbski strani, drugo na strani predsedstva. Med seboj nimata nobenih stikov. Fizično sta ločeni in njihovim članom je prepovedano vsako druženje. Poleg mene samo še dva človeka vesta, na katerih položajih je topništvo. To je najbolj skrbno varovan podatek, ker samo popoln molk zagotavlja varnost mojih ljudi in uspešnost operacije.« (STA)

Vojniki iz Kenije v vrstah OZN (Foto Srđan Živulović)